

Για τον Τάσο γράφτηκαν και θα γραφτούν πολλά. Γιατί αυτό που σημάδεψε τη σχέση του με όσους τον τίμησαν είναι αυτή η αμεσότητα και η οικειότητα με την οποία φερόταν καταργώντας τις ιεραρχίες και υπερβαίνοντας τις εκπροσωπήσεις και έκανε τον καθένα να νοιώθει τη σχέση μαζί του και σαν προσωπική. Σωρευτικά με αυτό όμως, εκείνο που σημάδεψε την πολιτική του διαδρομή είναι η συνέπεια, όχι με τη δογματική της έννοια, στην υπηρετήση της υπόθεσης της επαναστατικής αριστεράς μέχρι τέλους.

Η εποχή του Τάσου Κατιντσάρου ξεκινάει λίγο πριν από το τέλος της χούντας που τον βρήκε έφηβο στο "Πολυτεχνείο". Είναι τα χρόνια εκείνα που ανήκει στη μικρή και έξω από τα παραδοσιακά ρεύματα εξωκοινοβουλευτική αριστερή οργάνωση "**Κ.Ο. Μαχητής**", που όμως έχει έναν από τους πρώτους νεκρούς στη μεταπολίτευση, τον μαθητή Ισίδωρο - Σιδέρη Ισιδωρόπουλο, που σκοτώθηκε παραμονές Πρωτομαγιάς του 1976 τρέχοντας στα στενά της Πειραιώς γύρω από τον Ομόνοια προκειμένου να αποφύγει τη σύλληψη για παράνομη αφισκοκόλληση. Η αφίσα της Κ.Ο. Μαχητής προπαγάνδιζε την Πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση στην πλατεία Κοτζιά. "*Έπεσε για την Κοτζιά την Πρωτομαγιά*" φώναζαν στην κηδεία του. Και για πολλά χρόνια τα μέλη της Κ.Ο. Μαχητής, ακόμα και μετά την αυτοδιάλυσή της, ύστερα από την Πρωτομαγιάτικη πορεία πήγαιναν στον τάφο του.

Η Κ.Ο. Μαχητής δεν ήταν σέχτα. Είχε αυτογνωσία και δεν διακατεχόταν από τη μονολιθικότητα και την αίσθηση κατοχής της απόλυτης αλήθειας. Και είχε έντονη κινηματική παρουσία σε όλα τα μεταπολιτευτικά γεγονότα. Κυρίως όμως συνέβαλε στις δύο μεγάλες ενωτικές πολιτικές πρωτοβουλίες της επαναστατικής αριστεράς την ίδια περίοδο :

Την προσπάθεια για **πορεία στην Αμερικάνικη πρεσβεία** (που απαγορευόταν μέχρι το 1981) στις **17/11/1980**, με 10.000 διαδηλωτές, σκληρές μάχες και άγρια καταστολή, με δύο νεκρούς από τα Μ.Α.Τ. (Κουμή, Κανελλοπούλου) και καθημερινές διαδηλώσεις τις επόμενες μέρες ("*Όχι υποταγή στην τρομοκρατία, ήτανε δικαίωμα η πορεία στην πρεσβεία*"). Το κάλεσμα υπέγραφαν πέντε οργανώσεις : Κ.Κ.Ε. (μ -λ), Ε.ΚΟ.Ν. Ρ.Φ. Β΄ Πανελλαδική, Κ.Ο. Μαχητής, Ο.Σ.Ε. και Ο.Κ.Δ.Ε.

Και την πρώτη κοινή εκλογική προσπάθεια:
“Κίνηση για Μία Επαναστατική Αριστερά”
(Κ.Κ.Ε. (μ - λ), Κ.Ο. Μαχητής, ανένταχτοι) στις
βουλευτικές εκλογές της 18/10/1981.

Η προσπάθεια πολιτικής συγκρότησης η έστω και
πολιτικής αντοχής της εξωκοινοβουλευτικής
αριστεράς δεν είχε αποτέλεσμα. Και γρήγορα η
συνειδητοποίηση της ιδεολογικοπολιτικής κρίσης
και η ενσωμάτωση οικονομικών και δημοκρατικών
αιτημάτων στην πλημμυρίδα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. οδηγεί
όλο τον χώρο σε διασπάσεις και αποστράτευση.
Στη θύελλα της δεκαετίας 1980 - 1990 ήσαν λίγοι
οι φάροι, Ένας από αυτούς ήταν ο Τάσος. Μερικά
από τη δράση που, όπως τον γνώρισα :

Το 1982 πρωτοστατεί στην ίδρυση της **“Επιτροπής για τον στρατό”**. Εξι στρατευμένοι της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ο ίδιος και άλλοι πέντε, συμμετέχουν φορώντας τη στολή τους, αλλά και με καλυμμένα πρόσωπα, καθώς το εγχείρημα είναι πρωτόγνωρο, προφανώς παράνομο και ιδιαίτερα επικίνδυνο, στην πορεία του Πολυτεχνείου 1982 επικεφαλής του μπλόκ της που αντηχεί από τα συνθήματα *“Στο στρατό 12μηνη θητεία, συνδικαλισμό”, “Οι αυτοκτονίες των στρατιωτών είναι δολοφονίες των στρατοκρατών”* κ.α.

Ερχονται στην πορεία και φυγαδεύονται με πλήρη επιτυχία. Το ζήτημα του στρατού ανοίγει, τα ίδια γίνονται και την επόμενη χρονιά, με πολλές δεκάδες συμμετοχές. Και στη συνέχεια συμμετοχή φοιτητών φαντάρων των **Αριστερών Συσπειρώσεων Φοιτητών** σε φοιτητικές συνελεύσεις, σε εκλογικά ψηφοδέλτια και στα Πανσπουδαστικά Συνέδρια της Ε.Φ.Ε.Ε. Η απήχηση είναι τέτοια που αναγκάζει ακόμα και το Κ.Κ.Ε. παρά το moratorium με το ΠΑ.ΣΟ.Κ. της περιόδου 1981 - 1985, στο Πολυτεχνείο 1984 να κατεβάσει τους φαντάρους Κνίτες με στολή και ακάλυπτα χαρακτηριστικά. Από την επόμενη χρονιά έτσι και εμείς. Το δικαίωμα των στρατιωτών να συμμετέχουν σε διαδηλώσεις έχει κατακτηθεί.

Ο Τάσος και μετά την απόλυσή του συμμετέχει στην Επιτροπή για το Στρατό. Και ακόμα παρακολουθεί τις διαδικασίες των Αριστερών Συσπειρώσεων Φοιτητών (πανελλαδικά τριήμερα, συντονιστικά, διεθνής συνάντηση ευρωπαϊκών νεολαιών στη Χαλκιδική τον Αύγουστο 1987) και παρεμβαίνει. Το ίδιο και στις εργατικές συσπειρώσεις. Νοιώθει και όχι εσφαλμένα ότι η ανασύνθεση της επαναστατικής αριστεράς δεν θα έρθει από τις διαλυμένες οργανώσεις της, αλλά από τα ανεξάρτητα μαζικά σχήματα, σε συνδυασμό με τις κινηματικές παρεμβάσεις.

Πρωτοστατεί στις λίγες μεγάλες κινηματικές πρωτοβουλίες της δεκαετίας, όπως η διαδήλωση στο **Κάραβελ** ενάντια στην επίσκεψη του φασίστα Λεπέν τον Δεκέμβρη 1984, το εκρηκτικό κίνημα ενάντια στην κρατική καταστολή μετά τη δολοφονία **Καλτεζά** το Νοέμβρη 1985 και ενάντια στις επιχειρήσεις “Αρετή” στα Εξάρχεια, οι εργατικές κινητοποιήσεις ενάντια στην απαγόρευση των αυξήσεων την περίοδο 1985 και μετά, η πάλη για την απελευθέρωση των τεσσάρων συντρόφων (Κ. Νικηφοράκης, Ν. Γιαννόπουλος, Γ. Κουβίδης, Ν. Μπελαβίλας) που συνελήφθησαν στην Κωνσταντινούπολη το 1988 όταν άνοιξαν πανώ συμπαράστασης στη δίκη της **DEV SOL** από το φασιστικό καθεστώς Εβρέν, και πολλά άλλα.

Πρωτοστατεί και στις προσπάθειες για πολιτική ανασυγκρότηση του χώρου, που δεν πέτυχαν παρά μόνο στα τέλη της δεκαετίας με την **“Ε.Α.Σ.” (Εναλλακτική Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση)** στις εκλογές του Ιούνη 1989. Έχει έρθει πλέον μία άλλη συγκυρία, που χαρακτηρίζεται από την μεγαλύτερη πολιτική κρίση της περιόδου. Το σύνθημα της Κ.Ο. Μαχητής *“Να πέσει το ΠΑΣΟΚ με όρους κινήματος”* δεν ευτυχεί. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. καταρρέει από το βάρος των σκανδάλων Κοσκωτά κ.λ.π. Κ.Κ.Ε. και Ε.Α.Ρ. (μετεξέλιξη του Κ.Κ.Ε. εσωτερικού) υπερβαίνουν τη ρήξη του 1968 και συγκροτούν τον “Συνασπισμό της Αριστεράς και της Προόδου” για να συμπράξουν σε συγκυβέρνηση με τη Ν.Δ. και πρωθυπουργό τον Τζανετάκη. Μαζικές αποχωρήσεις από το Κ.Κ.Ε. και μεταξύ αυτών σύσσωμη η Κ.Ν.Ε. είναι μία από τις συνέπειες. Ερχονται τα πάνω κάτω και αλλάζουν τα πάντα και όχι μόνο στην Ελλάδα. Λίγο αργότερα καταρρέει ο “υπαρκτός σοσιαλισμός” παντού. Και κάπου εδώ κλείνει ο ιστορικός κύκλος της μεταπολίτευσης.

Το 1990 η “Κ.Ο. Μαχητής” αυτοδιαλύεται. Δύο χρόνια πριν έχει φύγει από τη ζωή, ο **Αγησίλαος (Λάκης) Χριστοδουλόπουλος**, εκπαιδευτικός και ουσιαστικός ιδρυτής του, μία από τις σπουδαιότερες φυσιογνωμίες του χώρου, που η σεμνότητα συναγωνιζόταν επάξια τη μόρφωση και συγκρότησή του.

Λίγο αργότερα ιδρύεται το Ν.Α.Ρ. Ο Τάσος επιλέγει να συνεχίσει μέσα από τις γραμμές του. Τα υπόλοιπα από τότε και μετά είναι γνωστά. Λέχθηκαν και γράφτηκαν κατά κόρον. Και δεν

θέλω να επαναληφθώ. Συμμορφώνομαι και στη δική του αξίωση να είναι σύντομη η συμπληρωματική μου αυτή τοποθέτηση.

Ο Τάσος ήταν μέχρι το τέλος ασταμάτητος κουβαλητής μιας ολόκληρης εποχής που σημάδεψε και εκείνον και τους συντρόφους του, **της εποχής της μεταπολίτευσης**. Αυτή ήταν η εποχή του Τάσου και την κράτησε ακούραστα ως το θάνατό του σαν σκυτάλη ιερή και μας την παραδίδει. Πολλοί από τους πρωταγωνιστές της “εποχής” του έδωσαν το παρόν σήμερα στην πολιτική και αξιοπρεπέστατη κηδεία

του, δείγμα και αυτό της ευρύτερης των ορίων μας εκτίμησής του. Αδιαπραγμάτευτος στόχος του ήταν η **διακριτή συγκρότηση της επαναστατικής αριστεράς** και τον υπηρέτησε από την αρχή μέχρι τέλους. Παντού, μέσα σε όλα, ανιδιοτελής και ανθρώπινος, αυτόφωτος, αλλά και συλλογικός. Συγκινητική και η μακρόχρονη παρουσία αρκετών συντρόφων του της παλιάς “Κ.Ο. Μαχητής” (Μπάμπης, Βαγγέλης, Ελένη, Φώτης κ.α.) στις κινητοποιήσεις και στις διαδικασίες της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.

Και αυτό που με προκαλεί να κάνω αυτή την αναδρομή δεν είναι παρά η συγκίνηση που απορρέει από την πολιτική, αλλά και βιωματική σε μεγάλο βαθμό συμπόρευση και ταύτιση μαζί του, έστω και χωρίς ιδιαίτερη προσωπική φιλία και παρά τις κατά καιρούς διαφωνίες και παράπονα. Είναι σπουδαίο, ιδίως όταν είσαι ανένταχτος να βλέπεις ανθρώπους που δεν σταματούν να αγωνίζονται, δεν αλλάζουν ταυτότητα και δεν δελεάζονται από τις κεντρικές σκηνές, ακόμα και όταν μένουν χωρίς τους διπλανούς τους. Και ίσως όσοι ζήσαμε και αντέξαμε στο κίνημα σε εκείνα τα πέτρινα χρόνια μπορούμε να νοιώσουμε πόση αξία έχει μπροστά στην πολιτική ανυπαρξία, η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α, που τόσο αβασάνιστα πολλοί πλήγωσαν, ακόμα και από μέσα.

Όπως έλεγα και παραπάνω, στη θύελλα της δεκαετίας 1980 – 1990 ήσαν λίγοι οι φάροι. Ενας από αυτούς ήταν ο Τάσος. Δεν έσβησε ποτέ και ήταν πάντα εκεί.

Λέξεις όπως εκτίμηση και ευγνωμοσύνη μου φαίνονται πολύ φτωχές για να εκφράσουν αυτό που αισθάνομαι.

Μακάρι να σταθούμε άξιοι να περπατήσουμε στο δρόμο του.

Αθήνα, 1/10/2018
Κώστας Παπαδάκης